

DÍL 2

TVRZENÍ:

Evoluce je dobře podpořena důkazy

*Evolucionisté tvrdí, že našli množství
pozorovatelných důkazů evoluce.*

Kapitola 8

Argument: Fosilní záznam podporuje evoluci

Evolucionisté říkají: „Paleontologové našli mnoho příkladů přechodových fosilií u tvorů jako jsou ptáci, velryby a koně.“

Tato kapitola pojednává o fosilním záznamu – a také o tom, jak osobní předpoklady silně ovlivňují jeho interpretaci, jak se evolucí předpovídané přechodové formy stále nenašly a postupně probírá některá běžná evoluční tvrzení. Poznámka: tato kapitola se nezabývá fosilním záznamem lidí, to je obsaženo v [Kapitole 12](#).

Fosilní záznam: výpověď o evoluci?

Scientific American tvrdí, že rozmístění fosilií v geologickém záznamu bylo evolucí předpovězeno, což je pro ni pádným důkazem. Jenže tato „fakta“ nedokáže udržet „na uzdě“.

Moderní lidské fosilie by se však neměly nacházet – a také se nena-
cházejí – uložené ve vrstvách jurského období (před 65 miliony let).
[SA 80]

Samozřejmě že v první řadě nevěřím milionům let (z několika důvodů, viz kniha *The Young Earth*¹), ale také dobře vím, že *Scientific Ame-*

rican vypustil jasný blábol i do svých vlastních řad. Evolucionisté totiž *nepřirazují* stáří 65 milionů let jurskému období, ale na rozhraní období K–T (křída a třetihor). Jura je datována v rozsahu před 208–144 miliony let. Scientific American tuto chybu na svém webu opravil až teprve poté, co jsem k tomu zveřejnil protiargumenty na našem webu.

Nicméně i kdyby evolucionisté skutečně našli někde hodně hluboko v zemi pohřbené lidské fosilie, které by odporovaly jejich představám geologického sloupce a fosilního záznamu, snadno by takto „nesprávně umístěné fosilie“ přijali stejně, jako u živých exemplářů „starověké“ ryby Latimérie a borovice Wollemi z „dinosauří éry“. Z pohledu evolučního paleontologa jsou tyto nedávné nálezy stejně tak senzační, jako kdyby se našel živý dinosaur. A protože materialistické paradigma (interpretační rámec) je nedotknutelné, evolucionisté by dokázali vysvětlit nějakou „hodně starou“ lidskou fosilii tak, že by „přehodnotili“ její výskyt (přemístěním z původní hloubky pohřbení), nebo možná dokonce přiřazením takových kostí jinému tvorovi, protože konečkonců vždyť přece „víme“, že lidé nemohou být tak hluboko ve fosilním záznamu!

Dobrym příkladem takového „přehodnocení“ jsou známé fosilní stopy vzpřímeně kráčejícího dvounožce v africké oblasti Laetoli – Dr. Russell Tuttle z Chicagské univerzity prokázal, že jde o stejné druhy stop, jaké běžně vytvářejí bosí lidé. Ale protože jsou datovány na miliony let před tím, než podle evolucionistické víry přišli moderní lidé, jsou už z podstaty věci automaticky považovány za stopy australopiteků, přestože kosti chodidel australopiteků se od lidských podstatně liší. A pak, jako mávnutím kouzelné hůlky, jsou tytéž otisky vyhlášovány za důkaz toho, že australopitékové chodili vzpřímeně jako lidé – bez ohledu na to, že další aspekty jejich anatomie svědčí o opaku.²

Oproti evolučním předpokladům lze fosilní uspořádání vysvětlit stejně tak i v kreacionistickém rámci, který vůbec nemusí čelit takovým rozporům evolučního modelu.³ „Prameny velkých propastí“ (Gn 7:11)

logicky nejprve pohřbily malé tvory z mořského dna. Také vodní rostliny byly většinou pohřbeny dřív než rostliny na pobřeží a na horách. Jako poslední byli pohřbeni pozemní tvorové, zejména savci a ptáci, kteří mohli uniknout do vyšších poloh. Inteligentnějším tvorům se také dařilo po nějakou dobu unikat, než přišel konec, přičemž jejich těla pak zůstala blíže povrchu, kde až následná eroze po Potopě zničila většinu důkazů o jejich existenci. Lidé byli nejodolnější ze všech, drželi se trosků a vorů, než nakonec i oni zemřeli; jejich plovoucí těla pak byla snadnou potravou pro lovící ryby, takže nemohly jen tak snadno zkamenět. Většina fosilií savců a lidí vznikla až po Potopě.

Existuje dostatek přechodových fosilií?

Evolucionisté si dobře uvědomují vážnost trhliny jejich zásadní argumentace – evoluce totiž předpovídá nespočetné množství přechodových forem – ale nemají nic než hrstku sporných vzorků. Přesto odmítají připustit závažnost celého tohoto problému. I *Scientific American* se drží této zásady a odpovídá ničím nepodloženým tvrzením, že přechodových fosilií existuje velké množství:

13. Evolucionisté nemohou prokázat žádné přechodové fosilie – tj. tvory, kteří jsou například napůl plazi a napůl ptáci.

Paleontologové ve skutečnosti znají mnoho konkrétních příkladů takovýchto fosilních mezičlánků mezi různými taxonomickými skupinami. [SA 83]

Pravda je však taková, že už sám Charles Darwin si dělal velké starosti s tím, že fosilní záznam nevykazuje to, co předpovídala jeho teorie:

Proč není každý geologický útvar a všechny vrstvy plné takových mezičlánků? Geologie jistě neodhalí žádnou takovou pečlivě odstupňovanou organickou návaznost; a toto je tou nejzřejmější a zároveň nejzávažnější námitkou, kterou lze proti mé teorii vznést.⁴

Gould pak řekl o mnoho let později:

Tato extrémní vzácnost přechodových forem ve fosilním záznamu dosud přetrvává jako obchodní tajemství paleontologie.⁵

Přesto však moderní evolucionisté včetně Goulda tvrdí, že nějaké přechodové formy existují, ale nakonec vždy jmenují tu stejnou hrstku sporných vzorků, namísto toho nesmírného množství, v něž Darwin doufal. Nejinak je tomu ze strany *Scientific American* níže.

Evoluce ptáků

Jednou z nejznámějších fosilií všech dob je *Archaeopteryx*, u něhož se kombinuje peří a kosterní struktury typické pro ptáky s rysy dinosaurů. [SA 83]

Toto sotva lze kvalifikovat jako fosilní „mezičlánek“; jde spíše o složeninu či koláž jako v případě ptakopyska. Alan Feduccia, světový odborník na ptáky z University of North Carolina v Chapel Hill – a sám evolucionista – říká:

Paleontologové se snažili přeměnit *Archeopteryx* v pozemského opeřeného dinosaura. Jenže on jím není. Je to pták, jeden z hřadujících ptáků. A žádné „paleontologické spekulace“ na tom nic nezmění.⁶

Archeopteryx měl plně utvořené peří pro létání (včetně asymetrických lopatek a břišních zpevňujících rýh, jaké mají moderní létaví ptáci), klasická eliptická křídla moderních lesních ptáků a velkou vidlicovitou kost k uchycení příslušných svalů pro zdvih křídla.⁷ Jeho mozek byl v podstatě stejný jako mají létaví ptáci, s velkým mozečkem a zrakovým centrem. Skutečnost, že měl zuby, nehraje vzhledem k jeho údajnému přechodovému stavu žádnou roli – zuby měla řada vyhynulých ptá-

Umělecké ztvárnění *Archeopteryx*, Steve Cardno

ků, zatímco mnoho plazů nikoli. Stejně jako je tomu u ostatních ptáků, měl obě čelisti pohyblivé (horní i dolní). U většiny obratlovců, včetně plazů, je pohyblivá pouze dolní čelist.⁸ A konečně *Archaeopteryx* měl také pneumatizované obratle a pánev. To ukazuje na přítomnost jak krčního, tak břišního vzdušného vaku, tedy minimálně na dva z pěti vaků vyskytujících se u moderních ptáků. A na druhé straně to svědčí o tom, že tento údajně nejranější pták, jak ho označují evolucionisté, už vlastnil zcela jedinečný design ptačích plíc.⁹

Dále *Scientific American* chrlí další nepodložené příklady:

Bylo také nalezeno několik dalších fosilií opeřených druhů, některé byly více ptačí a některé méně. [SA 83]

Nicméně na našich webových stránkách je zdokumentováno, že ti dva slavní údajně opeření dinosauři jsou podle „datování“ mladší než jejich domnělý potomek *Archaeopteryx*, a s vysokou pravděpodobností jde o nelétavé ptáky (*Protarchaeopteryx* a *Caudipteryx*). Další opěvovaný příklad, *Archaeoraptor*, se ukázal jako padělek.

Evoluce koně

Dalším oblíbeným důkazem série přechodových fosilií je poměrně kompletní sekvence koní. *Scientific American* směle tvrdí:

Evoluci moderních koní pokrývá souvislá řada fosilií už od maličkého prakoníka *Eohippa*. [SA 83]

Avšak ani toto neobstojí, stejně jako v případě *Archaeopteryxe*. Dokonce i přední evolucionisté považují evoluci koně spíše za rozvětvený keř než za souvislou řadu (sekvenci). Jediný pakoník *Eohippus* je správně nazván *Hyracotherium*, a má vskutku jen málo toho, co ho může spojovat s koňmi. Ostatní zvířata v tzv. „sekvenci“ ve skutečnosti vzájemně nevykazují téměř žádné větší rozdíly od dnešních koní. Takže jeden ne-kůň s mnoha odrůdami pravého koňského druhu jistě netvoří žádnou posloupnost.¹⁰

Měkkýši

Scientific American uvádí další nepravdivé tvrzení:

Fosilní lastury umožňují v průběhu milionů let zpětně vystopovat evoluci nejrůznějších měkkýšů. [SA 83]

A opět – co k tomu říci? Snad jen že autor článku ještě musí věřit dávno přežitě báchorce „*Ostrea/Gryphaea*“, tj. že plochá ústřice (*Ostrea*) se postupně vyvíjela do stále svinutější formy (*Gryphaea*), až se dokázala sama zavřít. Kdysi byl tento příběh považován za klíčový důkaz evoluční linie ve fosilním záznamu. Nyní se však ví, že zavíjení bylo způsobeno vnitřním naprogramováním ústřice, která tak reagovala na prostředí neboli *ekofenotypové změny*.¹¹ Antikreacionista a neokatastrofista geolog Derek Ager tedy napsal:

Je jistě závažné, že téměř všechny evoluční příběhy, které jsem se naučil jako student, od Truemanových ústřic *Ostrea/Gryphaea* až po Carruthersovy korály *Zaphrentis delanouei*, byly nyní „přehodnoceny“. Podobně dopadlo i moje vlastní [sic] více než dvacetileté hledání evolučních linií mezi druhohorními ramenonožci *Brachiopoda* – ukázalo se, že jsou stejně tak nepolapitelné.¹²

Scientific American se v závěru své argumentace o přechodových fosilích vysmívá požadavkům na skutečné přechodové fosilie těmito slovy:

Kreacionisté tyto studie o fosiliích zavrhnou. Tvrdí, že *Archeopteryx* není chybějícím článkem mezi plazy a ptáky – že je to pouze vyhynulý pták s plazími rysy. Požadují po evolucionistech jakési podivné, chimérické monstrum, které nelze přiřadit do žádné známé skupiny druhů. [SA 83]

Ve skutečnosti však, jak bylo uvedeno, z té hrstky obvykle nabízených přechodových forem je většina jen vysněným přáním. Ne, kreacionisté jen dlouho požadovali jednoduše sekvenci tvorů s určitými vlastnostmi, které důsledně pokračují v řadě, jako např. 100 % noha/0 % křídlo → 90 % noha/10 % křídlo → ... 50 % noha/50 % křídlo ... → 10 % noha/90 % křídlo → 0 %noha/100 % křídlo.

Ale i kdyby kreacionisté přijali nějakou zkamenělinu jako přechodovou formu mezi dvěma druhy, stále budou trvat na tom, že chtějí vidět další zkameněliny mezi ní a prvními dvěma. A tyto frustrující požadavky mohou pokračovat *do nekonečna* a klást tak na stále neúplný fosilní záznam nepřiměřenou zátěž. [SA 83]

Zprvė, kreacionistům se tu opět připisuje víra v neměnnost druhů, tu však drží spíše zastánci kompromisů, jako je Hugh Ross. Kreacionisté především požadují od evoluce přechody mezi hlavními kategoriemi, jako např. mezi neživou hmotou a první živou buňkou, jednobuněčnými a mnohobuněčnými tvory a bezobratlými a obratlovci. Mezery mezi těmito skupinami jsou dostatečně velké, aby ukázaly nepodloženost evoluce od molekul k člověku.

Zadruhé, uvedený přechod mezi dvěma druhy (*species*, tedy odrůdami, pozn. překl.) je sotva nějaký argument, vždyt nám by stačila například fosilní přechodová forma mezi dvěma kmeny; a také není nic nerozumného na tom, když kreacionisté poukážou spíše na jednu větší mezeru než na dvě menší.¹³

Evoluce velryb?

Evoluce velryb je téma, které si zaslouží zvláštní pozornost. *Scientific American* tvrdí:

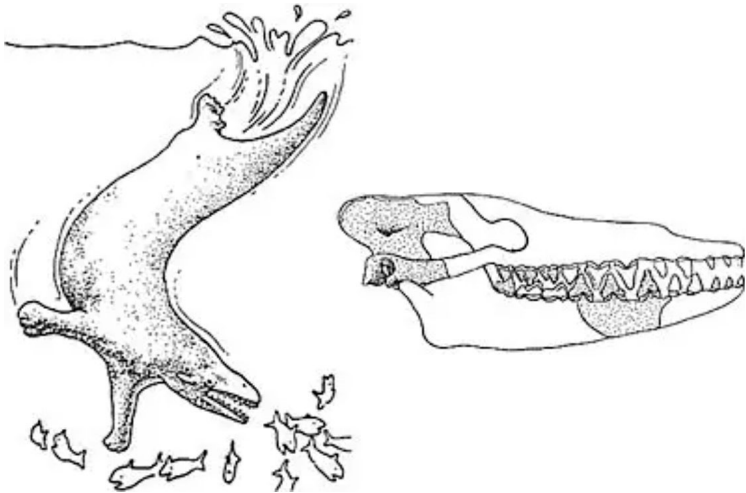
Velryby měly čtyřnohé předky, kteří chodili po souši, a k tomuto přechodu napomohli tvorové známí jako *Ambulocetus* a *Rodhocetus* [viz „Savci, kteří dobyli moře,“ od Kate Wong, *Scientific American*, květen]. [SA 83]

Toto je obzvláště vážný příklad falešné argumentace formou úplného přehlížení roztržitosti důkazů.

Darwin stále věřil, že velryby se vyvinuly ze suchozemských savců, přestože to pro něho byl velmi svízelný problém. Paleontolog Phil Gingerich z Univerzity v Michiganu otevřeně řekl: „Je to skutečná záhada, z čeho se velryby původně vyvinuly.“ Ale v seriálu PBS *Evolution* působí dojmem, že jeho fosilní nálezy urazily k vyřešení této hádanky dlouhou cestu.

Gingerich objevil v Pákistánu několik fragmentů lebky tvora podobného vlku, který měl údajně vnitřní ucho jako velryba. Z toho však ani zdaleka není možné dělat nějaké závěry. Nebyla nalezena žádná postkraniální kostra, takže nemáme ani tušení, jak se pohyboval. To však Gingerichovi nebránilo napsat článek pro učitele ve školách s ilustrací zvířete, které se šplouchalo v moři, plavalo a chytalo ryby, a přesvědčivě bylo vyobrazeno jako mezičlánek mezi suchozemskými zvířaty a velrybami. Dále tvrdil: „*Pakicetus* je časově i svou morfologií dokonalým mezičlánkem, chybějící přechodovou formou mezi dřívějšími suchozemskými savci a pozdějšími plnohodnotnými velrybami.“¹⁴ Do očí bijící kontrast mezi rekonstrukcí a realitou ukazují obrázky níže.

Pakicetus: „Důkaz“ evoluce velryb?

Vlevo: Pakicetus podle dr. Gingericha.

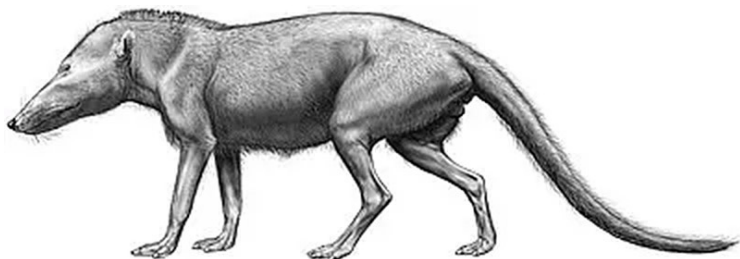
[J. Gingerich, *Geol. Educ.* 31:140–144, 1983]

Vpravo: Skutečně nalezené kosti (tečkované). Všimněte si, že pod lebkou není téměř nic. [Gingerich et al., *Science* 220:403–6, 1983]

Nicméně od doby vzniku seriálu PBS byl proveden další výzkum, který tuto rekonstrukci shodil do prachu. Toto nám ukazuje často se opakující jev v evoluční paleontologii. Mnohé z údajných přechodových

forem jsou založeny na drobných fragmentech pozůstatků, které jsou proto otevřeny různým interpretacím, založeným na vlastních předem přijatých závěrech. V případě evoluční předpojatosti to znamená, že takové pozůstatky jsou často interpretovány jako přechodové, jako tomu bylo u Gingericha, a stejně tak převládají i v tvrzeních o tzv. „li-doopech“. Pokud je však nalezeno více kostí, pak fosilie téměř vždy odpovídají buď jednomu nebo druhému typu, a jako přechodové formy pak již nejsou myslitelné. Je také pozoruhodné, že tyto údajné přechodové formy jsou v médiích často vytrubovány, zatímco o zdrojích a odkazech se obvykle mluví potichu nebo také vůbec.

Pakicetus

(Ilustrace: Carl Buell, www.neoucom.edu/Depts/Anat/Pakicetid.html)

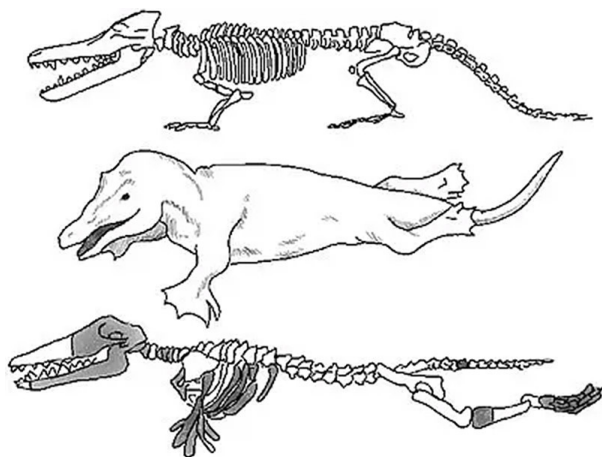
Přední odborník na velryby Thewissen a jeho kolegové objevili několik dalších kostí *Pakiceta* a publikovali svou práci v časopise *Nature*.¹⁵ Komentář k tomuto článku ve stejném čísle říká: „Všechny postkraniální kosti svědčí o tom, že pakicetové byli suchozemští savci, a ... ukazuje to, že zvířata byla běhavá a země se dotýkala pouze nohama“ (viz obrázek výše).¹⁶ To se ale velmi liší od Gingerichova obrázku vodního živočicha! I tak je z komentáře patrná evoluční předpojatost, neboť popisuje *Pakiceta* jako „pozemského kytovce“ a říká: „První velryby byly plně suchozemské a byly dokonce zdatnými běžci.“ Nicméně termín „velryba“ tu jistě ztrácí smysl, pokud jím lze popisovat suchozemské savce, a také zcela chybí sebemenší vysvětlení, jak mohlo dojít k evoluci ve skutečné mořské velryby.

Kromě toho jsou v rozporu s předchozími teoriemi o původu velryb i „pevná anatomická data“. Článek agentury Reuters zveřejněný v září 2001 říká:

Až dosud si paleontologové mysleli, že velryby se vyvinuly z mezo-nychtiánů, vyhynulé skupiny masožravců žijících na pevnině, zatímco molekulární vědci studující DNA došli k přesvědčení, že pocházejí z artiodaktylů [sudokopytníků].¹⁷

„Paleontologové – a já jsem jedním z nich – se mýlili,“ řekl Gingerich. Taková upřímnost je chvályhodná, a ukazuje, jak klamná je důvěra v domnělé „důkazy“ evoluce. Škoda, že Gingerich je i nadále oddán materialistickému evolucionismu.

Ambulocetus

Nahoře: Ambulocetus, jak je nakreslen v Millerově knize.

Uprostřed: Ambulocetus, jak je nakreslen v Millerově knize.

Dole: Skutečné nalezené kosti (stínované). Všimněte si chybějícího pánevního pletence.

Dalším oblíbeným příkladem „chybějícího článku“ je *Ambulocetus*, který zaujímá význačné místo v anti-kreacionistické propagandě, např. v knize *Finding Darwin's God* od Kennetha Millera – „křesťan-

ského evolucionisty“, který zářil v pořadu PBS 1. Miller ve své knize tvrdil, že „zvíře se mohlo snadno pohybovat na souši i ve vodě,“ a představil nákres kompletní kostry a rekonstruovaného zvířete.¹⁸ Jde však o klam, hraničící s úmyslným podvodem, a svědčící o Millerově nespolehlivosti, protože je tu zamlčen fakt, že ve skutečnosti bylo nalezeno mnohem méně kostí, než uvádí jeho nákres. Rozhodně však nebylo nalezeno to nejdůležitější – pánevní pletenec (viz obrázek výše). Bez toho je Millerovo prohlášení jen projevem přemíry drzosti. Jeho kolegyně, také evolucionistka, Annalisa Berta zdůraznila:

... u *Ambuloceta* neexistuje žádný přímý důkaz o spojení mezi zadními končetinami a osovým skeletem, protože pánevní pletenec se nezachoval. To pak brání interpretaci pohybu tohoto zvířete, protože mnoho svalů, které podporují a pohybují zadní končetinou, vychází právě z pánve.¹⁹

Basilosaurus

Tento hadí a plně vodní savce je znám již od 19. stolení, ale Gingerich objevil u některých exemplářů na Sahaře něco nového. Moderátor PBS upozornil na to, že tato pouštní oblast byla kdysi pod vodou, a popisoval asi 160 km dlouhý úsek vrstveného pískovce nazývaného „údolí velryb“, údajně starého 40 milionů let. Moderátor mluvil o tom, že toto údolí bylo kdysi chráněnou zátokou, kam velryby připlouvaly rodit a umírat. A zde Gingerich objevil něco, co pokládal za pánev, kosti nohou a kolenní česku, a tak řekl, že jsou důkazem „fungujících nohou“ a „skvělým důkazem toho, že velryby byly kdysi plně čtyřnohými savci“.

Jenže to odporuje jiným evolucionistům, včetně i samotného Gingericha! Například spisek *Učení Národní akademie věd o evoluci a povaze vědy* tvrdí, že „(tyto kosti) byly považovány za nefunkční“ (str. 18), a i sám Gingerich na jiném místě řekl: „Myslím, že mohly souviset jen s nějakým druhem pohlavních a reprodukčních orgánů.“²⁰ Takže tyto kosti lze vysvětlit jako konstrukční prvek, kdežto interpretace, že jde o „nohy“ odráží jen zbožné evoluční přání.²¹

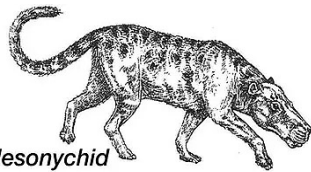
Evoluční posloupnost velryb?

Program PBS tvrdí, že existuje postupná řada zahrnující *Ambuloceta*, *Rhodoceta* atd., u nichž se nosní dutina údajně přesouvá do zadní části hlavy. Spisek *Učení o evoluci a povaze vědy* obsahuje na straně 18 nákres (viz vpravo). Ale když se blíže prozkoumá série mezi savci a velrybami, sekvence už není tak průzračná, jak ji popisují. Tento nákres například vůbec neukazuje, že *Basilosaurus* je ve skutečnosti asi desetkrát delší než *Ambulocetus* (nemluvě o fragmentární povaze pozůstatků, jak bylo zmíněno již dříve).

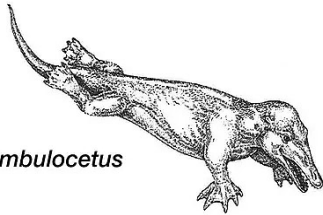
Dalším problémem je řada charakteristických znaků u *Basilosaura*, které znamenají, že nemohl být předkem moderních velryb, např. tvar těla, stavba lebky a tvar zubů.

Rozhodně však nic nepodporuje tvrzení programu, že „přední nohy se staly ploutvemi, zadní nohy zmizely, těla ztratila srst a získala svůj známý aerodynamický tvar.“ Nestačí mávnout kouzelnou hůlkou mutace/selekce, k tomu je potřeba pozorovatelný mechanismus, který by tyto změny způsobil.

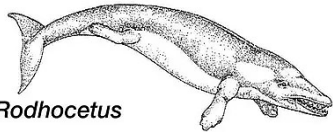
John Woodmorappe (www.rae.org/essay-links/jwhome) analyzoval tyto domnělé přechody a zjistil, že jejich různé charakteristiky se nemění soudržným směrem. Jsou to spíše jakési slepenice – ne-velryby s několika vedlejšími „moduly“

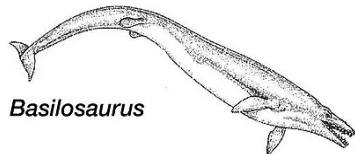
Mesonychid

Ambulocetus

Rhodocetus

Basilosaurus

(Ze spisku *Učení o evoluci a povaze vědy*)

kytovců, které jsou v rozporu s evoluční předpovědí vnořené hierarchie, nicméně plně odpovídají modelu *společného Designera*.²²

Lokomoce

PBS 2 také tvrdí, že pro mezičlánky svědčí i způsob, jakým se fosilní přechodové formy od savců k velrybám pohybovaly. Mořští savci se pohybují ve vodě vertikálními vlnivými pohyby páteře, stejně jako mnoho rychle běžících savců na souši. Ryby se naopak pohybují vlněním do stran. Jenže toto by stejně tak mohl být jen další rys společného designu savců, jako je mléko nebo srst. Také se dá pochybovat o tom, zda se jedná výhradně o předpověď pro evoluci; protože pokud by se velryby pohybovaly vlněním do stran, pak by to evolucionisté nejspíš také „předpověděli“, neboť i suchozemská zvířata švihají ocasem do stran.

Moje předchozí kniha *Vyvrácení evoluce*, napsaná s cílem vyvrátit evoluční příručku *Učení o evoluci a povaze vědy*, obsahuje kapitulu o údajné evoluci velryb, která celou tuto část pokrývá podrobněji včetně dokumentace. Je také k dispozici na *Creation CD-ROM*, které bylo vytvořeno také jako odpověď na sérii PBS.

Evoluce čtyřnožců?

Tetrapodi jsou zvířata se čtyřmi končetinami, a jsou to obojživelníci, plazi, ptáci a savci. V roce 1995 Niel Shubin a Edward Daeschler našli v pensylvánských útesech ramenní kost tetrapoda údajně starou 370 milionů let.

Paleontoložka z Cambridgeské univerzity Jenny Clacková nalezla v Grónsku přední končetinu raného tetrapoda zvaného *Acanthostega*. Tento tvor měl údajně žábry, rybí ocas, ploutve ve tvaru pádla a končetiny s prsty.

Podle Clackové, jak uvedla na PBS 2, to vyvrátilo ustálenou učebnicovou teorii, že u ryb se mohly vyvinout končetiny v důsledku selek-

tivní výhody, protože uvízly ve vysychajících jezerech. Končetiny se tedy u nich vyvinuly spíše předtím, než se plazily po zemi a byly ještě ve vodě. Selektivní výhodou měla být schopnost uniknout zvláštním velmi dravým rybám, které v té době žily (období devonu).

„Evoluce se o to však nesnažila“, zdůraznil Shubin, a později program PBS tvrdil, že „jsme zde jen díky náhodné shodě okolností“. Z toho jasně vyplývá, že evoluce, tak jak jí věří evolucionisté, není vůbec „progressivní“ a nevykazuje žádné znaky nějaké předvídací vůdčí ruky.

Shubin také upozornil na společný vzorec končetin mezi tetrapody. Jako příklad uvedl ryby a lidi, kteří mají sekvenci jedna kost/dvě kosti/malé kosti/prstní kůstky. To však stále nevysvětluje naprosto odlišnou vývojovou posloupnost, jak bylo vysvětleno již dříve (v [kapitole 6](#)).

Kambrická exploze

Paleontolog z Cambridgeské univerzity Simon Conway Morris během svého vystoupení na PBS 2 vysvětlil, že kambrická exploze byla „jedním z největších revolučních objevů v historii života“. V podstatě všechny odlišné živočišné kmeny (hlavní skupiny) se objevily náhle, aniž by jim předcházely nějaké známé přechodové formy. Podle evolučních datovacích metod to bylo asi před 500 miliony let. Morris uznal, že Darwin to považoval za problém pro svou teorii, protože zvířata se objevila jaksi odnikud. Morris řekl: „Do určité míry je to stále záhada.“ Darwin předpokládal, že zvířata se postupně odchylovala od původního společného základu, takže by nutně měly existovat fosilní pozůstatky těchto odchylek, jenže místo toho vidíme hned už hotové hlavní rozdíly na samém začátku. To je samozřejmě podle evolučního časového rámce; bibličtí kreacionisté nevidí fosilní záznam jako dlouhou časovou posloupnost, ale jako důsledek pohřbení živých tvorů. Noemovou Potopou se všemi jejími následky.

Poté se program PBS přesunul do lokality Burgess Shale se spoustou bizarních stvoření, např. jeden tvor měl pět očí, další byl podobný červům s velkými ostny a jiní s hroty kolem úst. Ovšem naprosto nic

z toho neukázalo, z čeho se kambrická zvířata mohla vyvinout. Údajně to dokazuje, že evoluce si pohrála s několika základními tělesnými plány, ale opět nebyl poskytnut žádný důkaz o jejich *původu*.

Je dobře si také uvědomit, že pokud geologové mluví o náhlém výskytu rozmanitého života během kambrické exploze bez přechodových forem, s kyselou tváří tím vlastně přiznávají absenci těchto fosilních mezičlánků.

Vyhynutí!

Ten veškerý důraz na otázku vyhynutí, který představuje PBS epizoda 3 pod stejným názvem „Vyhynutí!“, je docela zvláštní. Především nám neříká nic, co by nějak dokazovalo evoluci *jako takovou*. Jen obsáhle mluví o *vymírání*, což ale není pro nikoho nic nového, ale také žádným způsobem nevysvětluje *samotný vznik* živočišných druhů. O to intenzivněji uvádí program PBS spoustu *tvrzení* o rozrůznění nových druhů, které nahradily ty staré, ale opět nenabízí sebemenší *důkaz* o nějakém mechanismu, díky němuž by k tomu mohlo dojít. Nicméně vzápětí jsou nazýváni ti, kteří vyhynutí přežili, „velkými vítězi evoluce“ – což je ale jen další příklad „mlácení prázdné slámy“. Co přesně tu výraz „evoluce“ jakkoli vysvětluje? Spíše to vypadá, že jediným účelem je pouze dál podporovat indoktrinaci veřejnosti myšlenkou, že tomu tak je. Stejně tak dobře by mohli říci „velcí vítězové historie“ nebo „vítězové v loterii života“ – ve skutečnosti by to mělo úplně stejnou vypovídací hodnotu.

Vyhynula většina druhů?

PBS epizoda 3 opakovala obvyklé tvrzení, že vyhynulo 95–99 % druhů. Toto však *známé záznamy* o vyhynutí a existujících druhích nepotvrzují. Množství *skutečně nalezených* fosilních druhů se odhaduje na asi 250 000, přičemž žijících „druhů“ jsou asi tři miliony či dokonce více – podle toho, kdo příběh vypráví. Ale pokud by bylo správné tvr-

zení o vyhynutí více než 95 % druhů, očekávali bychom mnohem více fosilních druhů než těch žijících.

Jediným přijatelným vysvětlením takového tvrzení je tedy evoluční předpojatost. Aby evoluce mohla být pravdivá, pak by nutně muselo existovat nespočet přechodových forem mezi různými typy živočichů. Pro každý známý fosilní druh by jich muselo existovat mnohem více, aby je bylo možné spojit s jejich předchůdci a potomky. Toto je jen další příklad vytváření si evolučních závěrů dříve, než přijdou důkazy. Také je toto tvrzení nechtěným doznáním, že přechodových forem je předpokládáno skutečně velké množství, což evolucionistům jen přidělavá problémy – s ohledem na to, jak málo je takových, o kterých by vůbec mohli začít přemýšlet jako o kandidátech.

Hromadné vymírání

V historii Země údajně proběhlo pět masových vymírání v souvislosti s globálními katastrofami. Největší vymírání mělo být v Permu asi před 250 miliony let, kdy mělo vyhynout 90 procent druhů. Období údajně reprezentované vrstvami hornin nad rozhraním permu a triasu bylo téměř bez života. Až později, v horním triasu, se údajně vyvinuli dinosauři. Vedle nich byli ještě plazi podobní savcům, z nichž se pak měli vyvinout savci.

Avšak nejznámějším vymíráním bylo údajně vyhynutí dinosaurů na konci křídly, datované před 65 miliony let. Přežít tuto katastrofu se údajně podařilo drobným savcům, kteří si drželi od dinosaurů v okolí odstup a skrývali se v norách, zatímco dinosauři se nedokázali ani ukryt ani ochránit svá vejce. V dalším období, třetihorách, se měli savci diverzifikovat a zaplnit uvolněné niky.

Program PBS prezentuje jako fakt obvyklou domněnku o dopadu meteoritu, tj. kus horniny o velikosti Mt. Everestu dopadl na Zemi rychlostí více než 40 000 km/hod. S tímto názorem je spojeno množství problémů, které jsou však zcela ignorovány. Například:

1. Vymírání nebylo tak náhlé (za použití evolučních/dlouhověkových interpretací geologického záznamu). Nicméně pokud velká část sedimentárních usazenin vznikla při Noemově Potopě, pak celé to množství v geologickém záznamu dává smysl.
2. Přežily druhy citlivé na světlo.
3. Vymírání nesouhlasí s datováním kráterů, a to ani za použití evolučních datovacích předpokladů.
4. Dnešní sopečné erupce nezpůsobují podmínky pro globální vymírání, i když způsobují dočasný pokles teploty.
5. Obohacení iridiem má být klíčový důkaz dopadu meteoritu, jenže není zdaleka tak jasně definováno, jak se tvrdí.
6. Vrtná jádra jako „kouřící zbraň“ (tj. nejsilnější možný nepřímý důkaz, pozn. překl.) kráteru na poloostrově Yucatán v jihovýchodním Mexiku přesto nepodporují myšlenku, že jde o impaktní kráter.
7. Jsou důvody domnívat se, že někteří vědci se proti této teorii nevyjadřují ze strachu, že by podkopali myšlenku „jaderné zimy“ a byli by spojováni s „jadernými válečnými štváči“.²³

Masová vymírání se obecně vysvětlují přirovnáním k rozpadlému domečku z karet, kde každá karta představuje nějaký druh. Jakmile dojde ke zhroucení jednoho druhu, pak mohou padnout i všechny ostatní druhy, které jsou na něm přímo či nepřímou závislé. Ale i bez katastrofy existuje mnoho faktorů, které mohou způsobit vymření druhu ve „spodní kartě“, např. objeví se nový predátor nebo dojde ke změně klimatu.

Proč se starat o zachování druhů?

Evolucionistům, kteří jsou také často vášnivými ekologickými extrémisty, způsobují všechny tyto řeči o fosiliích a vymírání problém – a ten odkrývá právě epizoda PBS o vymírání: nejprve se tvrdí, že lidé jsou jen dalším druhem z mnoha a trvá se na tom, že vymírání je prostě součástí historie Země, ale nakonec program apeluje na morálku lidí, kteří by se měli snažit zachovávat jiné druhy. Moderátor říká, že

lidé jsou možná „tím asteroidem, který způsobí další hromadné vyhytnutí“, a že jsme „soupeřili s jinými druhy a zvítězili“.

Ale pokud jsme (podle evoluční víry) jen dalším druhem z mnoha, proč bychom se měli chovat jinak? Proč bychom měli pomáhat našim konkurentům k přežití, když jiné druhy jednájí ve vlastním zájmu? Jediným důvodem může být ten praktický – že bychom přišli o některé pro nás prospěšné druhy. Jenže to je naprosto něco jiného než *morální povinnost* se o ně starat. Pokud jsme všichni jen náhodným seskupením rybníčního bláta, pak nějaké řeči o morální povinnosti jsou zcela nesmyslné. Podle konzistentního evolučního světového názoru jsou naše morální pocity pouze chemickými pochody v mozku, které náhodou poskytly výhodu přežití našim údajným předkům podobným opicím.

Kreacionistické vysvětlení

Jak jsme si probrali dříve, Bible učí, že smrt jako důsledek Adamova hříchu je tím „posledním nepřítelem“, a pro velmi dobré Boží stvoření je nežádoucí. To je problém pro ty, kteří chtějí miliony let skloubit s Biblií. Tento program jasně ukázal, jak mnoho smrti (a nemocí, násilí atd.) obnáší víra v miliony let, jak můžeme vidět z fosilního záznamu.

Velkou část fosilního záznamu mohou bibličtí kreacionisté vysvětlit globální Potopou v Noemově době. Nicméně ta přímo nezpůsobila vyhytnutí suchozemských obratlovců, protože každý druh byl zastoupen na Arše.²⁴ Mnohé z nich však vyhynuly v následujících stoletích kvůli faktorům, které již ochránci přírody dobře znají.²⁵ Ale Potopa nejspíš způsobila vyhytnutí mnoha mořských druhů.

Kreacionisté a evolucionisté interpretují geologické vrstvy odlišně, každý podle svého základního rámce, kterému kdo důvěřuje. Evolucionisté interpretují sled vrstev jako postupný *průběh dlouhých věků*, v nichž se vyskytovaly různé typy tvorů; kreacionisté je interpretují jako důsledek *pohřbení* živých tvorů Noemovou Potopou se všemi její-

mi následky. To dává lepší smysl tzv. „živým fosiliím“ a nálezům tvorů, jako je latimérie, která se nenachází v horninách „mladších“ než 70 milionů let.

Odkazy a poznámky

1. John D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1994).
2. Dalším dobrým příkladem toho, jak mohou předpoklady výzkumníka vést k nejrůznějším zvláštnostem, je vysvětlení jasného důkazu o fosilním belemnitu. Viz T. Walker, *Fossil flip-flop*, *Creation* 22(1):6, December 1999–February 2000.
3. Viz *Where Are All the Human Fossils?* and John Woodmorappe, *The fossil record: becoming more random all the time*, *Journal of Creation* 14(1):1002116 (December 1999–February 2000).
4. C. Darwin, *Origin of Species*, 6th ed. 1872 (London: John Murray, 1902), p. 413.
5. S.J. Gould, *Evolution's Erratic Pace*, *Natural History* 86(5):14, 1977.
6. Citace z V. Morell, *Archaeopteryx: Early Bird Catches a Can of Worms*, *Science* 259(5096):764–65, 5 February 1993.
7. A. Feduccia, *Evidence from Claw Geometry Indicating Arboreal Habits of Archaeopteryx*, *Science* 259(5096):790–793, 5 February 1993.
8. Viz D. Menton with C. Wieland, *Bird Evolution flies out the window*, *Creation* 16(4):16–19, June–August 1994.
9. P. Christiansen and N. Bonde, *Axial and Appendicular Pneumaticity in Archaeopteryx*, *Proceedings of the Royal Society of London, Series B*. 267:2501–2505, 2000.
10. Viz J. Sarfati, *The non-evolution of the horse*, *Creation* 21(3):28–31, June–August 1999.
11. M. Machalski, *Oyster Life Positions and Shell Beds from the Upper Jurassic of Poland*, *Acta palaeontologica Polonica* 43(4):609–634, 1998. Abstract downloaded from www.paleo.pan.pl/acta/acta43-4.htm#Machalski, 1 September 2002.
12. D. Ager, *The Nature of the Fossil Record*, *Proceedings of the Geologists' Association* 87(2):131–160, 1976; see also D. Catchpoole, *Evolution's oyster twist*, *Creation* 24(2):55, March–May 2002.

13. J. Woodmorappe, Does a „Transitional Form“ Replace One Gap with Two Gaps? *Journal of Creation* 14(2):5–6, 2000.
14. P. Gingerich, The Whales of Tethys, *Natural History* (April 1994): p. 86.
15. J.G.M. Thewissen, E.M. Williams, L.J. Roe, and S.T. Hussain, Skeletons of Terrestrial Cetaceans and the Relationship of Whales to Artiodactyls, *Nature* 413:277–281 (20 September 2001).
16. C. de Muizon, Walking with Whales, *Nature* 413:259–260, 20 September 2001, comment on reference 15.
17. Fossil Finds Show Whales Related to Early Pigs, Reuters, 19 September 2001, [www.spectrum.ieee.org/news/cache/ ReutersOnlineScience/ Å-09_19_2001.romta1708-story-bcsciencesciencewhalesdc.html](http://www.spectrum.ieee.org/news/cache/ReutersOnlineScience/Å-09_19_2001.romta1708-story-bcsciencesciencewhalesdc.html).
18. Kenneth R. Miller, *Finding Darwin’s God* (New York, NY: Cliff Street Books, 1999), p. 265.
19. A. Berta, What Is a Whale? *Science* 263(5144):180–181, 1994; perspective on J.G.M. Thewissen, S.T. Hussain, and M. Arif, Fossil Evidence for the Origin of Aquatic Locomotion in Archeocete Whales, same issue, p. 210–212; see also D. Batten, A Whale of a Tale? *Journal of Creation* 8(1):2–3, 1994; the online version, includes the addendum addressing claims of subsequent *Ambulocetus* bones and their (ir)relevance to evolution. Return to text.
20. *Press Enterprise* (1 July 1, 1990): A-15.
21. Další mýtus o nalezených velrybách s nohama je vyvrácen v C. Wieland, The strange tale of the leg on the whale, *Creation* 20(3):10–13, September–November 1998.
22. J. Woodmorappe, Walking whales, nested hierarchies and chimeras: do they exist? *Journal of Creation* 16(1):111–119, 2002.
23. Viz mou analýzu v Did a meteor wipe out the dinosaurs? What about the iridium layer?; after Charles Officer and Jake Page, *The Great Dinosaur Extinction Controversy* (Reading, MA: Addison-Wesley, 1996), reviewed by C. Wieland, *Journal of Creation* 12(2):154–158, 1998.
24. J. Sarfati, How Did All the Animals Fit on Noah’s Ark? *Creation* 19(2):16–19, March–May 1997; J. Woodmorappe, *Noah’s Ark: A Feasibility Study* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1996).
25. K. Ham, *The Great Dinosaur Mystery Solved!* details the history of the dinosaurs from a biblical perspective (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1998).